

Arrest

nr. 197 774 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2017 met refertenummer 72281.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef N.H.H., van Spaanse nationaliteit.

Op 7 augustus 2017, met kennisgeving op 10 augustus 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2017 werd ingediend door:

*Naam: H. (...)
Voorna(a)m(en): B. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1983
Geboorteplaats: Aklim
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.02.2017 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. H.H.N. (...), geboren op (...).1968, van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attestation Administrative dd. 18.10.2016 waaruit moet blijken dat betrokkene in het herkomstland woonde op het adres (...). Hieruit kan niet afgeleid worden dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland of land van origine.

- Extrait de la fiche Anthropométrique geldig van 7.10.2016 tot 17.01.2017 (blanco strafblad) met vermelding van het adres (...) België; Fiche nr. 3 Extrait Du Casier Judiciaire dd. 20.10.2016 (blanco strafblad) met vermelding van het adres (...). Deze fiche vermeldt bovendien dat betrokkene loontrekkende was.

- Attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) : 2016 dd. 9.08.2016 n°15837/2016: Dit is een verklaring op eer, gelet op het feit dat hierin expliciet werd weergegeven dat het werd opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene zelf. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Verzendbewijzen van geld (Moneytrans) dd. 7.6.2010, 25.8.2010, 20.12.2010, 29.10.2010, 22.2.2011, 28.4.2011, 28.1.2012, 4.6.2012, 6.11.2012, 10.11.2013, 25.1.2013, 2.6.2013, 7.2.2014, 1.7.2014, 8.12.2014, 3.3.2015, 2.7.2015 en 1.12.2015: inzake deze bewijzen van geldstortingen dient gewezen te worden op de beperkte regelmaat ervan, op de bescheiden bedragen die overgeschreven werden en dient benadrukt te worden dat deze geldstortingen bovendien onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine significante en noodzakelijke financiële en/of materiële ondersteuning behoefde vanwege de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Immers uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 26.07.2016 in België verblijft en hij geen bewijzen van financiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon voorlegde betreffende de periode begin 2016 tot aan zijn komst naar België.

voorts liggen er geen bewijskrachtige stukken voor dat betrokkene in het land van herkomst of origine onvermogen was, zowel wat inkomsten betreft als onroerende goederen. Er blijkt niet dat aldus het bewijs werd geleverd dat betrokkene in het herkomstland, voorafgaand aan zijn komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien of van hem afhankelijk was.

- Twee ongedateerde foto's: uit deze foto's, waaruit niet kan opgemaakt worden waar en wanneer ze gemaakt werden, blijkt noch dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, noch dat hij reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

- Verklaring op eer door derden dat betrokkene en de referentiepersoon samenwonen op het adres Voetbalstraat 28 te 2660 Hoboken: deze situatie betreft louter de situatie in België. Bovendien, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015).

- Huurcontract op naam van de referentiepersoon.

- Betalingsbewijzen dd. 8.08.2016, 5.08.2016, 31.12.2015, 11.04.2017 en 11.10.2016 vanwege de referentiepersoon aan oa. Basic-Fit en De Lijn Antwerpen.

- Geldstortingen aan de referentiepersoon dd. 30.09.2015, 7.09.2015, 6.10.2016, 1.08.2016, 1.09.2016, 5.08.2016 vanwege ACV Antwerpen en Partena.

- Déclaration de prise en charge dd. 21.10.2016 opgemaakt te Antwerpen vanwege de referentiepersoon: gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

- Attest OCMW Antwerpen dd. 21.10.2016 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van betrokkene

- Gezinssamenstelling dd. 20.10.2016 te Antwerpen waaruit blijkt dat de referentiepersoon en diens gezin ingeschreven zijn op het adres (...) sinds 07.04.2015. Dit gegeven wordt niet betwist.

- Documenten i.v.m. inburgeringscursus van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine, weze het Marokko of Spanje, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 01.04.2010 ononderbroken is ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig te Spanje.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat er niet werd aangetoond dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat en dat er onvoldoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor zijn aankomst in België "ten laste" was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en hij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat hij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is die geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon.

Bijgevolg dient hij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld en wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkene en de referentiepersoon niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat betrokkene niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en diens gezin."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht." Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie' :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen

(<http://curia.europa.eu/uris/document/document.i sf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1 &cid=393016>):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinéa, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinéa, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/uris/document/document.i sf?text=&docid=121041 &pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1 &cid=393016>):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet" beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden.

Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand" gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin" dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven. Die wordt

gekenmerkt door elementen. rechtens en feitelijk. waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven" aangemerkt.

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen hij de burger van de Unie", ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste" en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen".

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen.

Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen. Hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden. die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn. moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven. geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke

behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen. krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter. wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken. kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?"

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Verzoeker legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, deel uitmaakt van het kerngezin van zijn neef. Verzoeker heeft aangetoond dat hij al jaren financieel onderhouden wordt door zijn neef en aldus sinds hun kindertijd tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

Om dit aan te tonen heeft hij ondermeer de volgende documenten neergelegd:

1. Financieel ten laste van zijn neef in het land van herkomst:

Talrijke geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene sinds 2010 tem de aankomst van betrokkene in België. Meer bepaald werden volgende geldtransacties voorgelegd:

- Dd. 07/06/2010 voor een bedrag van 137 EUR
- Dd. 25/08/2010 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 20/12/2010 voor een bedrag van 150 EUR
- Dd. 29/10/2010 voor een bedrag van 100 EUR
- Dd. 22/02/2011 voor een bedrag van 130 EUR
- Dd. 28/04/2011 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 28/01/2012 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 04/06/2012 voor een bedrag van 100 EUR
- Dd. 06/11/2012 voor een bedrag van 100 EUR
- Dd. 10/11/2013 voor een bedrag van 100 EUR
- Dd. 25/01/2013 voor een bedrag van 110 EUR
- Dd. 02/06/2013 voor een bedrag van 100 EUR
- Dd. 07/02/2014 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 01/07/2014 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 08/12/2014 voor een bedrag van 130 EUR
- Dd. 03/03/2015 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 02/07/2015 voor een bedrag van 120 EUR
- Dd. 01 /12/2015 voor een bedrag van 13 0 EUR

Deze geldstortingen zijn zonder twijfel regelmatig en meer dan voldoende om in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarnaast werden uiteraard talrijke handgiften overhandigd die helaas niet te bewijzen vallen. Met deze stukken wordt aangetoond dat verzoeker al jaren financieel afhankelijk is van zijn neef en dat er aldus een sterke afhankelijkheidsband bestaat tussen beiden. Dit gegeven kan niet betwist worden.

Financieel ten laste van zijn neef in België en samenwoont in België:

- Déclaration de prise en charge van de referentiepersoon dd. 21/10/2016

Betalingsbewijzen van de referentiepersoon voor verzoeker:

- Dd. 31/12/2015 voor een bedrag van 107 EUR voor het lijnabonnement van verzoeker ALSOOK bewijs samenwoont in België sinds 31/12/2015
- Dd. 08/08/2016 voor een bedrag van 46 EUR voor het abonnement van verzoeker • Dd. 05/08/2016 voor een bedrag van 39,98 EUR voor het fitnessabonnement van verzoeker Attest gezinssamenstelling die de samenwoont in België aantoont

Talrijke verklaringen van derden

Deze stukken tonen aan dat verzoeker sinds zijn aankomst in België (december 2015) samenwoont met de referentiepersoon en eveneens financieel ten laste is.

Onvermogen in land van herkomst en België:

- Attestation du revenu global waaruit blijkt dat verzoeker geen enkele bron van inkomsten heeft noch onroerende goederen in Marokko

Verklaring niet ten laste van het OCMW

Deze stukken tonen aan dat verzoeker onvermogen is in het land van herkomst alsook in België.

1.

Dat ondanks al deze bewijsstukken de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende stelt over de voorgelegde geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker op het ogenblik dat hij woonachtig was in Marokko (eigen onderlijning):

"inzake deze bewijzen van geldstortingen dient gewezen te worden op de beperkte regelmaat ervan, op de bescheiden bedragen die overgeschreven werden en dient benadrukt te worden dat deze geldstortingen bovendien onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds in het land van herkomst significante en noodzakelijke financiële en/of materiele ondersteuning behoefde vanwege de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Immers uit het rijksregisternummer blijkt dat betrokkene sinds 26/07/2016 in België verblijft en hij geen bewijzen van financiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon voorlegde betreffende de periode begin 2016 tot aan zijn komst naar België.

voorts liggen er geen bewijskrachtige stukken voor dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was, zowel wat betreft inkomsten als onroerende goederen. Er blijkt niet dat aldus het bewijs werd geleverd dat betrokkene in het herkomstland, voorafgaand aan zijn komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. "

Dat verzoeker vooreerst opmerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken voorwaarden toevoegt zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden. Zo zou verzoeker moeten hebben aantonen dat hij tussen begin 2016 tot aan zijn komst naar België ook ten laste was van de referentiepersoon.

In de wet staat nochtans geen indicatie van minimale tijdspanne, zodat dit een vorm van machtsoverschrijding is die niet aanvaard kan worden.

Daarenboven is deze motivering in strijd met de aanwezige documenten in het dossier. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft weet van het feit dat de referentiepersoon op 31/12/2015 een lijn abonnement heeft aangekocht voor verzoeker voor een bedrag van 107 EUR. Hieruit blijkt dat verzoeker reeds in België verblijft sinds 31/12/2015. Men kan namelijk geen lijnabonnement aankopen zonder voorlegging van een rijksregisternummer of paspoort.

Deze motivering is dan ook onwettig, feitelijk onjuist, onzorgvuldig en totaal onredelijk.

Tevens voegt de Dienst Vreemdelingenzaken voorwaarden toe door te stellen dat verzoeker moet aantonen dat hij 'significante en noodzakelijke financiële en/of materiele ondersteuning behoefde van de referentiepersoon'. Artikel 47 Vreemdelingenwet spreekt nergens over 'significante en noodzakelijke' ondersteuning. Deze vorm van machtsoverschrijding kan niet aanvaard worden.

Bovendien gaat het naast handgiften, de laatste zeven jaar over regelmatige (gemiddeld om de twee à drie maanden) en substantiële (gemiddeld 120 EUR) overschrijvingen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Gelet op het gemiddeld jaarinkomen in Marokko kan de motivering van verwerende partij dat er sprake is van een beperkte regelmaat en bescheiden bedragen, niet ernstig worden volgehouden. De geldstortingen zijn zonder twijfel regelmatig en absoluut niet bescheiden. De hoogte van het bedrag is voldoende om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud in Marokko.

De motivering is totaal onredelijk.

De financiële ondersteuning van verzoeker door zijn neef is voor elk redelijk denkend mens bewezen.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt echter vastbesloten om de aanvraag koste wat het kost te weigeren en haalt hiervoor bv. het volgende argument boven in verband met het voorgelegde attest van onvermogen uit Marokko:

dit is een verklaring op eer, gelet op het feit dat hierin expliciet werd weergegeven dat het werd opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene zelf. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs "

Et wordt gesproken van een verklaring op eer. Het betreft evenwel een officieel en gelegaliseerd attest uitgereikt door de Direction Generale des Impôts, direction régionale de Oujda (Ministère de l' Economie et des Finances du Royaume du Maroc), Subdivision des Impôts, die het onvermogen van verzoeker aantoont. Dit attest geeft weer dat hij niet onderworpen is aan belasting op enig inkomen uit roerende en onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten op het grondgebied van Oujda en het Rijk.

Verzoeker heeft dit attest verkregen bij de bevoegde autoriteiten in Marokko, op overlegging van documenten (identiteitsbewijs met adres, huurcontract) die de directie Belastingen van Oujda toeliet

om na te trekken of verzoeker al dan niet onderworpen is aan belastingen op eigendommen en inkomsten.

Dit wordt ook bevestigd op de website van de bevoegde overheid

(<http://portal.tax.gov.ma/wps/portal/DGI/Vos-impots-procedures/Attestations>)

Attestation de non imposition à l'IR au titre des revenus fonciers, à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux

Pièces à fournir :

- Une copie de la CIN pour les marocains résidant au Maroc ou à l'étranger ou une copie de la carte de séjour pour les étrangers résidant au Maroc ;
- Un certificat de résidence dans le cas où l'adresse d'habitation est différente de celle figurant sur la CIN ;
- Une copie du contrat de bail légalisé et enregistré ou une copie du reçu de loyer ou de l'engagement légalisé du propriétaire ou de l'occupant, justifiant le lieu de résidence au Maroc.
- Et aussi ...Signature légalisée"

Vrije vertaling:

Attest van niet-onderwerping aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten

Over te maken documenten:

- Een kopie van de CIN (de elektronische identiteitskaart) voor de Marokkanen wonende in Marokko of in het buitenland of een kopie van de verblijfskaart voor vreemdelingen verblijvende in Marokko;
- Een bewijs van woonst in het geval het woonadres is verschillend van het adres op de elektronische identiteitskaart;
- Een kopie van het gelegaliseerd en geregistreerd huurcontract, of een kopie van het bewijs van betaling van huur of een gelegaliseerde verklaring van de eigenaar of de bezitter, die de woonplaats in Marokko verklaart.
- En ook een gelegaliseerde handtekening"

Attestation du revenu

Impôts: IR

Pièces à fournir :

Cas des contribuables soumis à la déclaration annuelle du revenu global : Une copie de la CIN ou de la carte de séjour.

Cas des contribuables non soumis à cette déclaration :

- Une copie de la CNI ou de la carte de séjour ;
- Une attestation de salaire ou une attestation de pension de retraite, de l'année précédente ;
- Ou une attestation de non emploi dans le cas où le demandeur ne travaille pas.
- Et aussi ...Signature légalisée pour les contribuables non soumis à la déclaration du revenu global.

Vrije vertaling:

" Attest van globaal inkomen in het j aar 2015 "

Over te maken documenten:

Ingeval van belastingplichtigen onderworpen aan de jaarlijkse aangifte van het globaal inkomen: *een kopie van de CIN (de elektronische identiteitskaart) of van de verblijfskaart Ingeval van belastingplichtigen niet onderwerpen aan de voornoemde aangifte:

- Een kopie van de CIN (de elektronische identiteitskaart) of de verblijfskaart;
- Een attest van salaris of een attest van rustpensioen van het vorige jaar;
- Of een attest van werkloosheid in het geval de aanvrager niet werkt.
- En ook een gelegaliseerde handtekening voor de belastingplichtigen die niet onderworpen zijn aan de globale inkomensaangifte"

Het betreft dus geenszins een loutere verklaring op eer, als wel het enige officieel document dat de Marokkaanse fiscale administratie uitreikt om de staat van onvermogen van een onderdaan aan te tonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich blijkbaar niet geïnformeerd over de inhoud en betekenis van het voorgelegde attest en toont hiermee dat ze het dossier onzorgvuldig behandeld heeft en onredelijk en gebrekkig motiveert.

Met betrekking tot de gevoegde OCMW attesten merkt verwerende partij op dat er geen attest vanwege betrokkene werd gevoegd. Verzoeker merkt op dat hij vanzelfsprekend niet ten laste is van het OCMW nu hij geen verblijfstitel in België heeft.

De bestreden beslissing gaat verder met enkele zinnen die bladvulling en herhaling lijken en die dan ook nog tegenstrijdig zijn met de rest van de motivering, bv.:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft

aangetoond onvermogen te zijn, dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat niet werd aangetoond dat betrokkene ten laste viel/valt van de Belgische staat en dat er onvoldoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen. "

Hierbij wordt de informatie m.b.t. het ten laste zijn in Marokko simpelweg genegeerd. Alle geldstortingen, bewijzen onvermogen uit Marokko en samenwonen worden van tafel geveegd zonder een redelijke, zorgvuldige en correcte motivering te geven.

Verzoeker heeft alle mogelijke bewijsstukken voorgelegd die gevraagd worden in het kader van een artikel 47 Vreemdelingenwet. Met motiveringen zoals ' beperkte regelmaat' 'bescheiden bedragen' 'onvoldoende recent' 'verklaringen op eer' terwijl verzoeker talrijke geldstortingen en officiële documenten kan voorleggen, blijft artikel 47 Vreemdelingenwet dode letter. Dit kan niet de bedoeling geweest zijn van de wetgever

Verzoeker vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op zijn maat gemaakt te zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 47/1 van de Vreemdelingenwet;
- art. 47/3 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht.

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij houdt na een uitgebreide theoretische uiteenzetting voor dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar neef, dit zowel in Marokko als in België. Verzoekende partij verwijst naar de door haar aan de gemachtigde overgemaakte stukken waaruit zou moeten blijken dat zij in Marokko door haar neef werd onderhouden, wat ook nu, in België, het geval zou zijn. Tot slot uit verzoekende partij kritiek op enkele passages van de bestreden beslissing.

Ter zake laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Terwijl artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij bij haar aanvraag een aantal stukken heeft gevoegd, waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing stuk voor stuk motiveerde, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, na bespreking van deze onderscheiden stukken, besluit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond te beantwoorden aan de voorwaarden gesteld bij art. 47/1, 2° juncto art. 47/3 Vreemdelingenwet.

Het is op grond van deze uitgebreide motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat zij wel degelijk ten laste van de referentiepersoon is/was van in het land van herkomst. Zij verwijst hiervoor andermaal naar de aan de gemachtigde overgemaakte geldstortingen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De gemachtigde voegde dan ook geenszins voorwaarden toe door te stellen dat er sprake moet zijn van significante en noodzakelijke financiële en/of materiële ondersteuning, hetgeen in casu niet het geval is.

In dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geheel zorgvuldige wijze onderzoek gedaan naar de door verzoekende partij voorgelegde documenten.

Zo motiveerde de gemachtigde in de bestreden beslissing omtrent de voorgelegde geldstortingen:

“inzake deze bewijzen van geldstortingen dient gewezen te worden op de beperkte regelmaat ervan, op de bescheiden bedragen die overgeschreven werden en dient benadrukt te worden dat deze geldstortingen bovendien onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine significante en noodzakelijke financiële en/of materiële ondersteuning behoefde vanwege de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Immers uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 26.07.2016 in België verblijft en hij geen bewijzen van financiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon voorlegde betreffende de periode begin 2016 tot aan zijn komst naar België. Voorts liggen er geen bewijskrachtige stukken voor dat betrokkene in het land van herkomst of origine onvermogen was. Zowel wat inkomsten betreft als onroerende goederen. Er blijkt niet dat aldus het bewijs werd geleverd dat betrokkene in het herkomstland, voorafgaand aan zijn komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien of van hem afhankelijk was.”

Verzoekende partij weerlegt de omstandige motieven van de gemachtigde niet en beperkt zich tot het verwijzen naar de geldstortingen. De loutere ongestaafde bewering dat er handgiften zouden hebben plaatsgevonden, dat daarenboven thans voor het eerst in het verzoekschrift wordt opgeworpen, kan uiteraard niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht vaststelde dat de geldstortingen niet afdoende regelmatig (18 op 66 maanden) en niet afdoende hoog zijn (tussen de 100-

150 euro) om als bewijs te dienen dat verzoekende partij van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, met name dat verzoekende partij materieel afhankelijk was van de steun van de referentiepersoon. Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan uiteraard niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing, die pas uitgesproken kan worden wanneer er sprake is van een schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, hetzij een overschrijding of afwending van de macht.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat uit de door verzoekende partij voorgelegde documenten onvoldoende blijkt dat zij in het verleden, voorafgaand aan de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, dan wel daar deel uitmaakte van diens gezin.

Verweerder laat hierbij gelden dat de gemachtigde geen voorwaarden aan de Vreemdelingenwet heeft toegevoegd door de motiveren dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekende partij tot aan haar aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Waar verzoekende partij dan nog verwijst naar stukken die zouden aantonen dat verzoekende partij financieel ten laste is van de referentiepersoon in België en onvermogen zou zijn, toont deze uiteraard niet aan dat er sprake is van een ten laste zijn van in het land van herkomst.

Terwijl de gemachtigde terecht vaststelde dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn, niet ten laste van de Belgische Staat te vallen en dat de referentiepersoon over afdoende middelen zou beschikken.

Door louter op nieuw naar de overgemaakte stukken te verwijzen, weerlegt verzoekende partij de motieven van de gemachtigde niet.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat zij en de referentiepersoon een gezin vormden in Marokko, en daarbij verwijst naar enkele stukken gevoegd bij de aanvraag, laat verweerder gelden dat verzoekende partij met deze verwijzing geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd waarom deze stukken geen bewijs vormden van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in Marokko.

Verweerder stelt andermaal vast dat verzoekende partij deze motieven niet weerlegt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de actuele situatie, m.n. waarbij zij en haar oom op hetzelfde adres verblijven in België, laat verweerder gelden dat art. 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijzen naar het land van herkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde dan ook terecht dat de actuele woonplaats van verzoekende partij geen afdoende bewijs vormt, nu verzoekende partij niet aantoonde dat zij in Marokko of Spanje reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Betreffende de kritiek van verzoekende partij op de motieven van de gemachtigde omtrent de verklaring op eer, laat verweerder gelden dat dit document uitdrukkelijk stelt: "Attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit".

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot dan ook geheel terecht dat een attest afgegeven louter op basis van een verklaring op eer van verzoekende partij niet als bewijs van onvermogen kan dienen.

Met de kritiek van verzoekende partij dat dit een officieel document zou zijn, toont zij niet aan dat dit geen verklaring op eer zou betreffen of dat de Marokkaanse autoriteiten de verklaringen van verzoekende partij geverifieerd zouden hebben.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist niet dat zij een aanvraag indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

De voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die artikel 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet hebben ingevoerd in de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

(Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-23).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon en evenmin bewees dat zij deel uitmaakte van het gezin in de periode voorafgaand aan de vervoeging in België.

De verzoekende partij houdt voor, met verwijzing naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van 5 september 2012 en de conclusies van de advocaat-generaal in deze zaak, dat de lidstaten het verblijf van familieleden dienen te vergemakkelijken en dat de verwerende partij in casu het tegendeel verwezenlijkt door voorwaarden toe te voegen die niet zijn voorzien in de wet.

Zoals de verzoekende partij zelf erkent in het middel dient zij aan te tonen of ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijnde haar neef, voor haar komst naar België of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar neef voor haar komst naar België. De verzoekende partij weerlegt niet dat de tenlasteneming al diende te bestaan tijdens haar verblijf in het herkomstland. De andere mogelijkheid, het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, dient te bestaan in casu in het herkomstland van de verzoekende partij, voor de komst naar België.

Er wordt gewezen op het volgende:

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38).

(Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, *Jurispr.* blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, *Jurispr.* blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, *Jurispr.* blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), dat door de verzoekende partij zelf wordt aangehaald in haar verzoekschrift:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. (eigen onderlijning)

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning)

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het familielid van de Unie burger op het ogenblik dat zij het land van herkomst verlaat om zich te voegen bij de burger van de Unie, afhankelijk dient te zijn van de burger van de Unie. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij voorafgaand het samenwonen met de burger van de Unie in België en reeds van in het land van herkomst op het ogenblik dat zij het land van herkomst verlaat om de burger van de Unie te vervoegen, ten laste was van de burger van de Unie. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

In het licht van voorgaande bespreking van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij onrechtmatig voorwaarden zou toepassen of toevoegen door te vereisen dat de aanvrager aantoont dat hij significante en noodzakelijke en /of materiële

ondersteuning behoeft van de referentiepersoon. De Raad herhaalt dat in het arrest Jia van het Hof van Justitie wordt besproken dat een in concreto onderzoek naar de situatie van reële afhankelijkheid zich opdringt, hetgeen in casu gebeurde blijkens de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij andermaal wijst op de geldstortingen die zij ontving van de referentiepersoon waarvan zij bewijs voorlegde en waarvan het bestaan door de verwerende partij niet wordt betwist, dient te worden opgemerkt dat zij de motivering in de bestreden beslissing in deze niet weerlegt, namelijk *“Verzendbewijzen van geld (Moneytrans) dd. 7.6.2010, 25.8.2010, 20.12.2010, 29.10.2010, 22.2.2011, 28.4.2011, 28.1.2012, 4.6.2012, 6.11.2012, 10.11.2013, 25.1.2013, 2.6.2013, 7.2.2014, 1.7.2014, 8.12.2014, 3.3.2015, 2.7.2015 en 1.12.2015: inzake deze bewijzen van geldstortingen dient gewezen te worden op de beperkte regelmaat ervan, op de bescheiden bedragen die overgeschreven werden en dient benadrukt te worden dat deze geldstortingen bovendien onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine significante en noodzakelijke financiële en/of materiële ondersteuning behoefde vanwege de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Immers uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 26.07.2016 in België verblijft en hij geen bewijzen van financiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon voorlegde betreffende de periode begin 2016 tot aan zijn komst naar België.*

voorts liggen er geen bewijskrachtige stukken voor dat betrokkene in het land van herkomst of origine onvermogen was, zowel wat inkomsten betreft als onroerende goederen. Er blijkt niet dat aldus het bewijs werd geleverd dat betrokkene in het herkomstland, voorafgaand aan zijn komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien of van hem afhankelijk was.” Het louter feit dat zij voorhoudt dat deze overschrijvingen wel regelmatig gebeurden en dat het niet gaat om bescheiden bedragen, doet hieraan geen afbreuk. Overigens staat zij geenszins haar bewering dat de bedragen voldoende hoog zijn om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud in Marokko, terwijl zij allerminst ontkent dat er slechts sprake is van bewijs van een drie- tot viertal overschrijvingen per jaar, waarvan de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordeelt dat deze niet regelmatig zijn.

Verder gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij met betrekking tot deze stortingen eveneens motiveert dat zij onvoldoende recent zijn. De verzoekende partij ontkent niet dat er slechts stukken worden voorgelegd tot en met december 2015, terwijl uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zij pas sinds 26 juli 2016 in België verblijft, zodat het kennelijk redelijk voorkomt dat de verwerende partij deze stukken als onvoldoende recent aanmerkt. Aldus kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar ze stelt dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd door van haar te verwachten dat zij aantoonde tussen begin 2016 en dit tot aan haar komst naar België ten laste te zijn van de referentiepersoon. In de wet staat geen minimale tijdspanne, doch uit de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het ten laste zijn reeds moet bestaan in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag en dus minstens voor haar komst naar België (in casu 26 juli 2016). De verzoekende partij legde enkel bewijzen van financiële transacties voor tot eind 2015. Aangezien de verzoekende partij slechts sinds 26 juli 2016 ingeschreven staat in het rijksregister is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij sinds begin 2016 tot aan haar komst naar België ook ten laste was van de referentiepersoon. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het abonnement van de Lijn en stelt dat dit bewijst dat zij sinds de dag van aanschaf ervan, namelijk 31 december 2015, in België zou verblijven en dat dit een bewijs van samenwoning vormt, dient te worden vastgesteld dat deze bewering niet strookt met de gegevens van het administratief dossier. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven blijkt uit het rijksregister dat de verzoekende partij sinds 26 juli 2016 in België verblijft. Ook het attest van gezinssamenstelling en de verklaringen van derden, die door de verzoekende partij werden neergelegd, brengen geen ander licht op de zaak. Dit attest en de voormelde verklaringen getuigen slechts van een samenwoning sedert 24 oktober 2016. Geenszins kan dit wijzen op een tenlasteneming in het land van herkomst of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de voorgelegde betalingen tot en met december 2015 niet bewijzen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van het in land van herkomst, gezien de verzoekende partij pas sinds 26 juli 2016 geregistreerd staat in het rijksregister, ten laste was van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat er daarnaast sprake zou zijn geweest van verschillende handgiften van de referentiepersoon, geeft zij zelf aan dat zij dit niet kan bewijzen. Bovendien kan

worden opgemerkt dat zij voor het eerst melding maakt van de vermeende handgiften in het kader van haar verzoekschrift, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog tracht aan te tonen dat zij sinds haar komst naar België samenwoont met de referentiepersoon en sindsdien ten laste te zijn van hem, weerlegt zij niet het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet aantoonbaar voor haar komst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar neef of te zijner laste te zijn geweest. Dit onderdeel van het betoog is derhalve niet dienstig.

Door overigens louter te verwijzen naar de stukken die zij ten tijde van haar aanvraag voorlegde, weerlegt zij geenszins de concrete motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing aangaande deze stukken. In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan worden verwezen naar de hoger uiteengezette annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe in casu niet bevoegd is.

Wat betreft het attest van onvermogen dat door de verzoekende partij werd voorgelegd en waarvan zij stelt dat het werd verkregen bij de bevoegde Marokkaanse autoriteiten en dat het een officieel document betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing stelt: *“Attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) : 2016 dd. 9.08.2016 n°15837/2016: Dit is een verklaring op eer, gelet op het feit dat hierin expliciet werd weergegeven dat het werd opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene zelf. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het bedoelde attest dat zich in het administratief dossier bevindt vermeldt *“Attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l'honneur”*. Aldus kon de verwerende partij terecht opmerken dat de attesten werden afgeleverd op vraag van de verzoekende partij op basis van haar persoonlijke verklaringen en dat deze kunnen aanzien worden als verklaringen op eer.

De verzoekende partij betwist niet dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst zodat een attest dat aanzien kan worden als een verklaring op eer om die reden niet in overweging kan worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen, doch wel dat de door haar voorgelegde attesten van de Marokkaanse overheid attesten op eer betreffen.

De Raad wijst er op dat de attesten van de Marokkaanse overheden onderaan uitdrukkelijk vermelden dat deze werden afgeleverd op basis van de verklaring op eer van de verzoekende partij. Het is niet omdat de attesten uitgaan van de overheid en 'officiële documenten' zijn dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van verklaringen van de verzoekende partij. De Raad acht het daarom niet foutief of kennelijk onredelijk om de attesten van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs van onvermogen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het *“attesten van niet-onderwerping aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten”* betreffen, dat zij deze attesten verkregen heeft bij de bevoegde autoriteiten in Marokko op overlegging van documenten (identiteitsbewijs met adres, huurcontract) die de directie Belastingen van Oujda toelieten om na te trekken of zij al dan niet onderworpen is aan de belastingen op eigendommen en inkomsten, beperkt zij zich tot een loutere bewering, nu uit de door haar voorgelegde documenten geenszins blijkt dat deze attesten werden verkregen op voorlegging van documenten of werden uitgevaardigd na onderzoek van de identiteitsgegevens van de verzoekende partij, doch wel dat de erin vermelde informatie een verklaring op eer betreft. Waar de verzoekende partij verwijst naar de website van de bevoegde overheid waarin de documenten opgesomd staan die dienen overgemaakt te worden om een attest van niet-onderwerping aan de belasting te verkrijgen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze informatie op de website niet uitsluit dat een dergelijk attest ook kan verkregen worden op aanvraag, op grond van een verklaring op eer.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat het de verwerende partij toekwam om zich te informeren over de inhoud en de betekenis van de voorgelegde attesten, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij de inhoud van de attesten heeft onderzocht en op goede gronden heeft vastgesteld dat de attesten werden opgesteld op vraag van de verzoekende partij op basis van haar persoonlijke verklaringen en aldus kunnen aanzien worden als een verklaring op eer. De verzoekende partij maakt

niet aannemelijk waarom in voormeld geval een verder onderzoek van de inhoud en de betekenis van de attesten nodig was.

Verder wordt in de bestreden beslissing blijkens de stukken van het dossier correct gesteld dat voor de verzoekende partij geen attest van het OCMW wordt voorgelegd, hetgeen de verzoekende partij overigens zelf bevestigt in haar verzoekschrift. Het feit dat zij zoals ze beweert vanzelfsprekend niet ten laste is van het OCMW daar zij geen verblijfstitel heeft in België, doet geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing zoals hoger geschetst.

De verzoekende partij toont vervolgens niet aan welke bewijsstukken met betrekking tot haar ten laste zijn van haar neef in Marokko zouden zijn genegeerd bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals zij voorhoudt. De Raad herhaalt dat het louter feit dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing niet van aard is deze te weerleggen.

De Raad stelt vast dat op basis van de stukken van het administratief dossier de verwerende partij terecht kon vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat de verzoekende partij onvermogen was voor haar komst naar België en dat niet afdoend werd bewezen dat in de recente periode voor de komst naar België zij door haar neef ten laste werd genomen. De verwerende partij oordeelde tevens op goede gronden dat de verzoekende partij niet aantoonde voor haar komst naar België deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een middel gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, §1, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten had nooit uitgevaardigd mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

2 wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 10/08/2017. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 07/08/2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet,*
- de materiële motiveringsplicht,*
- art. 74/13 Vreemdelingenwet.*

Verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekende partij houdt in concreto voor dat onterecht toepassing werd gemaakt van art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, omdat de bestreden beslissing werd genomen op 07.08.2017, terwijl verzoekster houder was van een attest van immatriculatie, geldig tot 10.08.2017.

Een attest van immatriculatie is evenwel geen verblijfstitel maar louter een document dat wordt afgeleverd voor een tijdelijke toelating in België te verblijven in afwachting van een beslissing aangaande de door de betrokkene ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19.03.2001, A.J.T. 2000-01, 926; RvS nr. 127.903 dd. 06.02.2004; RvS nr. 132.035 dd. 03.06.2004; RvS nr. 137.746 dd. 30.11.2004).

De bescherming die een aanvrager geniet, zolang geen beslissing werd genomen met betrekking tot de aanvraag tot vestiging, vervalt van zodra een beslissing wordt genomen in antwoord op deze aanvraag.

Art. 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt in die zin:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

[...]

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Het attest van immatriculatie waarnaar verzoekende partij verwijst, heeft in die zin geen enkele waarde meer, en dit vanaf het ogenblik dat wordt beslist tot weigering van de aanvraag. Een verblijfskaart, als instrumentum, kan enkel gelding hebben indien er een onderliggend negotium is – quod non in casu.

“De afgifte van deze of gene verblijfskaart heeft immers een declaratoir karakter en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.” (R.v.St. nr. 217.116 dd. 05.01.2012)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidde op haar beurt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

(...)”

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat het bevel nooit had mogen worden uitgevaardigd gelet op het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt opgemerkt dat uit de bespreking van dit middel onder punt 2.1.3. blijkt dat dit niet tot de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing leidt, zodat er geen sprake kan zijn van een automatische vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden genomen op grond van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet nu zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 7 augustus 2017 nog houder was van een attest van immatriculatie geldig tot en met 10 augustus 2017, kan zij niet worden bijgetreden. De verwerende partij merkt terecht op dat een attest van immatriculatie geen verblijfsstitel betreft maar wordt afgegeven in afwachting van een beslissing aangaande een ingediende aanvraag, in casu de aanvraag van de verblijfskaart in functie van haar neef van 10 februari 2017. Het louter indienen van de aanvraag brengt inderdaad geen verblijfsrecht met zich mee, en de bescherming van een attest van immatriculatie vervalt zodra een beslissing wordt genomen inzake de aanvraag die tot de afgifte ervan heeft geleid. De verwerende partij verwijst in casu nuttig naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, dat luidt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op 7 augustus 2017, staat het attest van immatriculatie de verwerende partij aldus niet in de weg over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet, nu dit attest dient te worden ingetrokken. De verwerende partij kon op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, motief dat de verzoekende partij met haar verdere betoog niet weerlegt.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU